

Oponentský posudek bakalářské práce Veroniky Kojecké
Ediční zpracování písňových textů Karla Kryla a Jaromíra Nohavici

Práce řeší zajímavý a pro praxi přínosný problém, který se týká edic písňových textů. Ty mají (obzvláště ty, jejichž autory jsou K. Kryl a J. Nohavica) ovšemže blízko k edicím poezie (ale ani těm není věnována dostatečná teoretická pozornost); v mnohém jsou však specifické. Proto je záslužné, že se autorka vydala na neprozkoumaný terén a rozhodla se porovnat, jaká je nejen kvalita knižních vydání textů vybraných – v mnoha ohledech výjimečných – písničkářů, ale i kvalita variant textů, které se uvádějí ve zpěvních, notovém materiálu, v obalech nosičů ap.

Autorka zjevně volila téma v souladu se svým zájmem i založením; je evidentní, že své práci věnovala maximum času, úsilí a pečlivosti, a také specifického důvtipu při promyšlení metody, jak jednotlivé edičně citlivé jevy sledovat. Je také dobře teoreticky poučena a výborně ovládá zásady filologické práce (teoreticky i prakticky), její práce vyniká přesností, věcností a formulační ukázněností.

Předložená práce má velmi přehlednou strukturu; ocenit lze např. už úvod, kde je přesně vymezeno téma a cíl, předestřena struktura a metoda práce a představen materiál – všechny posuzované edice Krylových a Nohavicových písňových textů včetně zpěvníků a bookletů.

Následuje rozsáhlá a minuciózní analýza, již zde nelze detailně komentovat. Autorka postupuje systematicky podle zvolených kritérií, sepisuje problematické jevy (s uvedením řešení zdůvodněného jako vhodné) a nakonec jednotlivé aspekty edice porovnává. Pro tyto účely stanovila dvě škály, čtyřstupňovou a třístupňovou, aby mohla dospět k přehledným výsledkům. K práci jsou přiloženy pečlivě vyvedené tabulky zachycující (a barevně odlišující) veškeré porovnávané údaje.

Dá se ovšemže očekávat, že knižní edice (vydané zkušenými editory v renomovaných nakladatelstvích – Torst aj.), které se ke Krylovým a Nohavicovým textům chovají jako k poezii, budou kvalitnější než zpěvníky, notový materiál či booklety přiložené k hudebním nosičům; ty však mají jinou funkci i způsob realizace, takže jim lze (aspoň podle mého názoru) leccos – v rozumných mezích – odpustit.

Osobně mi nejsou příliš blízké absolutizující soudy typu dobré – špatné. Myslím, že je někdy obtížné určit jediné možné ediční řešení (jak k tomu autorka přistupuje, konstatuje-li „bylo by správné“ apod.), obzvláště když (jako např. u Nohavicových textů) nemáme k dispozici rukopis. Mluvím zejména o interpunkci nebo o hranicích veršů (které mají začasť

významotvornou funkci). Interpunkce a členění textu jsou ostatně ve vztahu k základnímu modu realizace písní (zpěvu) oblasti natolik zajímavou a zásadní (z hlediska významotvorného a interpretačního), že by si zasloužila teoretickou pozornost (již by pak bylo možno využít v ediční praxi). To už by však byla práce jiného typu.

Jak bylo výše uvedeno, předložená práce je velmi kvalitní. Doporučuji ji proto ráda k bakalářské obhajobě s návrhem klasifikace stupněm „výborně“.

V Praze 18. června 2013

Doc. PhDr. Irena Vaňková, CSc., Ph.D.

ÚČJTK FF UK Praha